

[Waldorff]

Arbejdet med at få stoppet det glistrupske skattecirkus – og det vel at mærke ikke kun i den udgave, som hr. Mogens Glistrup har givet det – har ikke givet resultater endnu. Som det blev fremhævet ved førstebehandlingen i foråret, og som det i øvrigt også er omtalt i bemærkningerne, er det et arbejde, der startede helt tilbage i 1971. Det er indirekte en kommentar til dem, der har talt om, at nu måtte man jo se, hvordan det fungerede. Siden 1971 har man faktisk vidst, hvordan skellet i et skattecirkus fungerer. Det blev ganske udmærket forklaret af en masse mennesker i forbindelse med den Fokusudsendelse, som startede det hele.

Vi har senere udvidet vores forslag lidt med et par andre forslag, og dermed skulle de stort set være dækkende for lovgrundlaget i det glistrupske skattecirkus.

Den førstebehandling, vi har haft her, adskiller sig noget, må man sige, fra førstebehandlingen i foråret 1978. Den ændring, der er sket, kan nok især koncentrerer omkring skatteministerens og socialdemokratiets holdning. Kernepunktet i denne diskussion er, som det også er rejst af venstres ordfører, det principielle spørgsmål, om det er selve lovgivningen, der er noget galt med, altså om det er de regler, der foreslås ændret med forslagene nr. B 9, 10 og 11, eller om det er en ikke tilstrækkeligt udbygget administration, som den tidligere skatteminister sagde.

Vores fortolkning af byretsdommen, som den foreligger nu, er i og for sig, at den er ret klar. Det, der er dømt for, er de særlige omstændigheder ved den glistrupske anvendelse af skattelovgivningen. Det er understreget af advokat Koch-Nielsen, som efter sigende er skatteekspert, i hans kommentar til dommen. Han siger:

»Der er måske grund til at fremhæve, at Københavns byrets dom ikke vil udelukke, at der for fremtiden foretages dispositioner, som kan siges at tjene samme formål som de af advokat Mogens Glistrup udarbejdede økonomiordninger.«

Det er simpelt hen sagen, og det er jo det, der er baggrunden for den meget milde dom, som må have været et chok for den socialdemokratiske regering.

Vi forsøgte – og gør det stadig væk – at konkludere, at sådan som lovgrundlaget er, kan man stadig lave disse transaktioner med aktieselskaber, men at der nok vil blive stillet

lidt strengere krav i fremtiden. Der skal nok i en vis udstrækning være penge på bordet. Men det, at der er penge på bordet, kan formentlig ikke gøre det mere sympatisk for f. eks. socialdemokratiet, at skatteunddragelsesmetoder af denne type bliver brugt, fungerer og er lovlige.

Hvis det faktisk var sådan, at skattecirkus ikke kan lade sig gøre efter den lovgivning, man har i dag, men kun fordi det administrative apparat ikke var tilstrækkeligt, måtte man nok spørge, om det er rigtigt at opretholde en lovgivning, som kræver et kæmpe-mæssigt kontrolapparat, for at undgå skatteunddragelse, når det bare i et enkelt tilfælde kræver en årelang kulegravning for at kunne gennemføre en retssag. Ville det rigtige ikke være at ændre lovgivningen, sådan at det blev muligt at forhindre skatteunddragelse uden et enormt kontrolapparat, uden et enormt skattevæsen, som skal betales over skatterne?

Fra vores synspunkt er der selvfølgelig ikke nogen tvivl om, hvad der er det rigtige: man må simpelt hen ændre den skattelovgivning, vi har.

Hvis man i øvrigt overhovedet kan hægte noget op på den sympati, som trods alt er blevet udtrykt fra socialdemokratiet – mindre denne gang, vil jeg sige, end ved den sidste behandling – og hvis man i øvrigt kan have nogen som helst tillid til hr. Ellemann-Jensen, når han siger, at venstre har en grundlæggende sympati for at bekæmpe skatteunddragelse, må konklusionen vel være den: hvis vi ikke skal bruge en utrolig mængde ressourcer på at forhindre, kontrollere og forfølge forskellige former for skatteunddragelse, må man lave en skattelovgivning, som lader sig administrere.

Jeg mener altså ikke, at der kan rejses tvivl om det sigte, vi har med forslagene, og heller ikke om, hvorvidt de er nødvendige. Det er klart, at partier som centrumdemokraterne, de konservative og fremskridtspartiet ikke vil være med til sådan noget. Det havde vi aldrig nogen sinde forestillet os. Jeg nærer absolut ingen tillid til disse partier, at de er villige til at bekæmpe skatteunddragelser. De vil kun forsvare erhvervslivet. Det er rent faktisk sådan, at hvis man siger nej til en række ting, kan man godt se, hvilken tendens der ligger i det. Det, som selvfølgelig er det politiske formål for